

FOLSOM

A férfiak végnapjai 1.

„5 csillag nem elég!
Csodálatos olvasmány”
– *steffy*, *amazon.com*

fine
selection

USA Today bestsellerszerzők

TARRYN FISHER,
WILLOW ASTER

TARRYN FISHER
WILLOW ASTER

FOLSOM

A férfiak végnapjai 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

FOLSOM

AZ ELŐCSARNOK FALIÓRÁJA REGGEL 7:20-AT MUTAT. Nekem már is keményen áll a farkam, és ez ki is tart szinte egész nap. Ahhoz képest, hogy tegnap sokáig fennmaradtam, meglepően frissnek érzem magam. Átható arcszesz- és kávéillat leng körül, reményteljes reggel ígéretét hordozva. Mindenkire mosolygok, aki rám néz, aztán a lifttel felmegyek a legfelső emeletre. A 922-es lakás ajtaja nyitva, ez így is van rendjén. Benyitok, odabenn Silica vár rám, egy hosszú lábú, karcsú, sötétszőke lány. Nyitott köntöse alatt teljesen meztelen. Jellemző.

– Szia! – üdvözöl, és macskaléptekkel, vállát csábítóan ringatva közelít hozzám. Két kezét a nyakam köré fonja, és várakozóan néz fel rám.

– Szia! – köszönök neki én is, aztán várom a megfelelő végszót. A végszó fontos, hogy minden stimmeljen.

– Hiányoztál – duruzsolja. Orrát a nyakamba fúrja, úgy szívja be az illatomat. – Örülök, hogy itthon vagy.

Á! Meg is van! Az „itthon” a kulcsszó. Átölelem a derekát, és magamhoz húzom. Silica érzi, hogy áll a farkam, nyaka hátrahanyatlik,

és úgy dörzsöli hozzám a csípőjét, mint egy tüzelő macska. Alsó ajkába harapva a szemembe néz.

– Főztem vacsorát – mondja, és szemét a farkamon felejtve kelletlenül kibontakozik az ölelésből. – Utálom, amikor sokáig dolgozol.

Utánamegyek a konyhába, ahol egy két személyre megterített gyertyafényes asztalt találok. Nincs jobb, mint egy romantikus vacsora reggel 7:30-kor. Nyújtózkodom, majd leülök az asztalhoz, és meglazítom a nyakkendőmet. Ez a rész mindig tetszett: a fáradt férj egy hosszú munkanap után meglazítja a nyakkendőjét. Silica rám mosolyog, aztán a ragacsos pulthoz lép, amit teljesen elborítanak az egymás hegyén-hátán álló fazekak és serpenyők. Amíg hangosan pakolászik, ki-be húzogatja az evőeszközös fiókot, és fémes csörömpöléssel kivesz egy villát, én kibámulok az ablakon. Alattunk az utcán tízpercenként egyre nagyobb lesz a dugó. Örülök, hogy korán elindultam ide. Silica egyetlen jól megpakolt tányérral tér vissza.

– Te nem eszel? – kérdezem.

Silica színpadias mozdulattal hátulról átkarol, és úgy teszi elém az ételt, hogy közben a mellét a karomhoz dörgöli. Azt szeretné hinni, hogy éppen elcsábít, de az én testem már készen áll. Muszáj állandó készenlétben lennie.

– Már ettem – vallja be. – Ne haragudj!

– Mihez kezdjek ezzel a „terülj asztalkámmal”? – kérdezem, ahogy lenézek a tányéromon tornyosuló hal- és rákhalomra, és a vajban és tejfölben úszó héjában főtt krumplira. Ő aztán biztosan nem ezt ette. A fejemet tenném rá, hogy ha felemelném a kuka tetejét, egy félig üres joghurtos dobozt találnék benne. Leül a mellettem lévő székre, és fejét a vállamra hajtja. A hasam ugyan még tele a reggelivel, de azért lelkesen vágni kezdem a krumplit. Silica nézelődik, és közben

a lábával kalimpál az asztal alatt. Amikor lenyelem az első falatot, a hatás kedvéért lehunyom a szemem.

Silica elégedetten fészkelődik a széken. Még legyűrök pár falatot, de már majd kifordul a számból az étel, aztán leteszem a villámat, és hátratolom a széket.

– Nem is vagy éhes? – biggyeszi le a száját.

– Inkább rád fáj a fogam – felelem.

Ez bejön. Az ölembe pattan, nyögdecselve széttárja a combját, és a derekam köré fonja a lábát.

– Gondolkodtam – mondja szégyenlősen. – Családot kellene alapítanunk.

Hátrahőkölök, és meglepetten bámulok rá. Sebezhetőnek tűnik, ahogy barna szemével finoman pislant egyet.

– Tényleg?

Silica bólint. Belecsókolok a nyakába, ő pedig hátrahajtja a fejét, hogy jobban hozzáférjek.

– Én is ezt szeretném – mondom. – Gyerünk, csináljunk neked kisbabát!

Felkapom, és arrafelé viszem, ahol a hálószobát sejtem. Megkönynyebbülten felsóhajtok, amikor tényleg rátalálok. Egy férjnek mindig tudnia kell, hol a hálószobája. Aztán eszméletlenül megdugom Silicát.

A régi életemben hazafi voltam. Régebben, amikor még volt védelmezni való ország, és voltak emberek, akik védelmezzék.

Most ez vagyok.

Búcsúzóul először és utoljára megcsókolom a „feleségemet”, aki hálóingben áll az ajtókeretnek dőlve. Odalenn a sofőröm nyitott ajtóval vár az autónál.

– Húsz percünk van – közli a sofőrnök.

Robin az autóban ül, ahol hagytam. Ő a menedzserem. Ingatag barátságféle van köztünk. Nem néz fel, amikor beszállok az autóba.

– Hogy ment a dolog?

– Elhatároztuk, hogy családot alapítunk...

Robin rám emeli a tekintetét, aztán gyorsan visszafordul az ezüstgépéhez.

– Imádom, amikor papás-mamásat akarnak játszani. Ilyenkor szívesen lennék légy a falon.

– Most hová megyünk?

– A külvárosba – mondja Robin. – Vedd be a tablettádat...

A nevem Folsom Donahue. A többi férfi Foley-nak nevez, a nők... ők sokféleképpen hívnak. Én voltam az első férfi az Újjáépítési Társaságban. Az első, akit felvettek, és a harmincnégy évemmel a tizenkét férfi közül én vagyok a legidősebb. A többi férfi tisztel, és vezérének tekint. Tizenhat év alatt kétszázhárom nőt termékenyítettem meg. Ezekből a terhességekből öt fiúgyermek született. Általában a felső tízezer tagjait szoktam megdugni: olyan nőket, akik meg tudják fizetni, hogy beléjük vagy a lányukba vagy a lánytestvérukbe ereszem a muníciót. Tizenkét férfi. Mi vagyunk az utolsó reménységek, a farkunkat vallásos imádattal veszik körül.

A kétórai ügyfelem odavan a macskákért. A nő az ágyához vezet, és utasít, hogy vetközzek le. Lehunyt szemmel, nyelvét a foga között kidugva lovagol rajtam. Vadállatiasnak tűnik, ahogy nyögés helyett inkább macska módjára fúj. Azt az utasítást kaptam, hogy ne érjek hozzá, úgyhogy a fejem alá teszem a kezem, és a macskáit számolgom. Összesen hat. Az egyik a fejem fölött egy párnán heverészik,

a másik a mellettünk lévő komódról figyel bennünket. Egyik pillanatban azt érzem, hogy egy szőrös valami fekszik keresztben az egyik lábamon. Amikor végzünk, a nő odadobja a ruháimat, felkap egy macskát, és visszavonul a fürdőszobába.

– Elmehet! – kiáltja vissza, aztán magára csukja az ajtót.

Az életem rohadtul furcsa.

A nők nem hülyék. Ezért is éltek túl minket. Míg a férfiak hidrogenbombákkal és háborúkkal gyilkolázták egymást, az anyatermészet elintézte a többit, és terméketlenné tette az amúgy is megfoghatkozott férfinépeség maradékát. A nők, akiknek el kellett temetniük férjeiket, apáikat és fiaikat, máris újjáépítésbe kezdtek, és megoldásokat kerestek. Fizikai adottságaik tekintetében máris fölényben vannak, testük két kulcsfontosságú elemből képes életet létrehozni. Az egyikhez ugyan ránk van szükségük, de lefogadom, hogy idővel más módszert is kitalálnak. Most az ő világukban élek: a nők korszakában.

FOLSOM

KÉSZÜLŐDÖM, HAMAROSAN ELHAGYOM az Utolsó Férfiak lakókörletét. Itt tartanak minket, mielőtt új régióba, új nőkhöz, új muffokhoz helyeznek át. Az egyetlen férfi itt rajtam kívül Jackal, aki holnap nyugatra indul egy Zöld régió elnevezésű körzetbe, amit azelőtt a csendes-óceáni partvidék északnyugati régiójának neveztek.

– Hát indulsz? – kérdezi a lábamnál fekvő utazótáskára pillantva. Egy teljes alakot mutató tükör előtt áll, és a farkát felemelve borotválja a golyóit.

– Indulok – bólintok. – Vigyázz, még belevágysz a micsodádba, aztán elvérzel.

– Mindig olyan hervasztó vagy – mondja rám sem pillantva. – Si-mán szeretek dugni.

Jackal azok közé a férfiak közé tartozik, akiknek bejön ez a meló. Talán ő néz ki a legjobban tizenkettőnk közül, arról ismeretes, hogy orgiákat szeret tartani, nem pedig egyéni alkalmakat, mint a többségünk. Egyszer egyetlen éjszaka alatt három nőt is teherbe ejtett – mindegyik lány lett. Eddig még nem született fia, ami miatt a külseje ellenére kicsit kevesebb-szer hívják, mint minket többieket.

Hirtelen leteszi a borotváját, és szokatlanul komoly arckifejezéssel felém fordul.

– A Vörös régióba mégy? – kérdezi.

– Oda.

Bólint, a farka még mindig a kezében, de most már nem tűnik annyira beképzeltnek.

– Vigyázz magadra, haver! Az a hely... – Fejét rázva keresi a megfelelő szót. – A nők ott másmilyenek.

Ez felkelti a kíváncsiságomat. Hét éve nem jártam a Vörösben. Az Utolsó Férfiak legidősebb példányaként a nők szakértőjének tartom magam, és most mégis egy olyan régióba tartok, ahol a nők „másmilyenek”. A nők többsége ugyanolyan: hálásak, tüzesek, odaadóak...

– Miben másmilyenek? – kérdezem.

– Nem is tudom, haver – túr bele a hajába, amitől minden szála felfelé áll. Nem néz a szemembe. – Az volt az első régióm. Lehet, hogy csak túl zöldfülű voltam, különben több eszem is lehetett volna. Ravaszak ott a nők. Nem csak... szexről van szó.

Behúszom a táskámon a cipzárt, és a vállamra dobom.

– Hanem miről?

– Arról, hogy ki irányít.

A tekintetünk még egyszer találkozik, aztán felteszem a napszemüvegemet. Már rég mások irányítanak bennünket, teljesen mindegy, melyik régióba megyünk.

– Kösz a jó tanácsot! – mondom. – Sok szerencsét!

Nézi, ahogy távolodom. Ahogy a lifthez megyek, a hátamban érzem a tekintetét. Jackal szereti túldramatizálni a dolgokat. Ettől is olyan sármos.

– Előcsarnok – mondom, amikor az ajtók bezáródnak.

A liftnek üvegfa van, úgyhogy borostás államot vakargatva azt figyelem, hogyan közeledik a földszint. Magasan tartanak minket, egy felhőkarcoló harminchatodik emeletén. Szigorúbban őriznek bennünket, mint az elnököt, aki egy nő.

– Jó reggelt! – köszön rám Robin az előcsarnokban, az ezüstgépével a kezében. Az elmúlt évben végig együtt dolgoztunk, mégis alig tudok róla valamit. Szerintem ő is így van velem. Most, hogy túl van a menopauzán, engedélyezték, hogy a kormánynak dolgozzon. Egyszer azt mondta, hogy felőle lehetne akár egymillió férfi is a régiókban, ő akkor is csak nővel feküdne le. Tetszik, hogy nem akar rám mászni. Az is tetszik, hogy rövidre vágatja ősz haját, nem növeszti hosszúra, mint a földrész összes többi nője. Megéri a képernyőt, aztán együtt végigmegyünk a munkarendemen, ami előttünk lebeg a levegőben.

– Ekkor kell megérkezned – magyarázza. – Ünnepséget rendeznek az érkezésed tiszteletére. Most az egyszer légy olyan szíves, és próbálj hálásnak tűnni!

Erre morgok valamit.

– Holnap lesz a két első találkozó, aztán egy partin veszel részt, amit a kormányzó rendez a régió kormánypalotájában, ahol ki kell húznod az első két lottónyertesedet.

Robin megáll egy pillanatra, és ellenőrzi, mindent megértettem-e.

– Találkozóm – ismétlem meg, és Robinra pillantok. – Szeretném, ha nem nevezné találkozóknak! Nőket kefélek a hálósobáikban.

Robin elmosolyodik.

– Jól van, hívd, ahogy akarod; a közösüléseid pontban reggel 8-kor kezdődnek. Megvannak a tablettáid?

Megütögetem a táskámat, mire az óriási üvegben csörögni kezdenek a tabletták.

– Nálam is van egy jó adag – mondja Robin. – Ha elfogynak, csak szólj, nem konyulhatsz le munka közben.

Elfintorodom, mire jóindulatúan megpaskolja a hátamat, és megkérdezi:

– Készen állsz?

Egy autó visz ki a kifutópályáig, ahol felszállok a magángépemre. A csapatom ott vár a fedélzeten: egy orvos, egy divattanácsadó, egy masszőr, egy táplálkozási tanácsadó, egy testőr és Robin. Magángépeket, teljes személyzetet meg ilyesmiket kapunk. A regionális parlament nagyon nagyvonalúan bánik a bolygó utolsó termékeny férfijaival. Az én gépem fekete. Mivel én voltam az első, választhattam. A többi srác pipa rám emiatt, ketten is mondták, hogy csak azt várják, hogy beadjam a kulcsot, hátha megkaphatják az én színemet.

– Itt a kávéd – nyújtja felém Robin a poharat, ahogy becsatolom magam.

Bekattintom az övet, és közben már szürcsölöm is a kávé. Pont úgy van elkészítve, ahogy szeretem. Már annyira unom az egészséget. Hát mit kellene elkövetnem, hogy végre kapjak egy pocskék kávé? Minden tökéletes, az egész életem megkomponált, túl kényelmes, túlkontrollált. Rákényszerítenek, hogy valaki olyan legyek, aki nem én vagyok. Álmaimban van egy kis házam az erdőben. Vadászok, halászok, és mindenki rohadtul békén hagy. Behunyom a szemem, így nem kell látnom a stábom tagjainak figyelmes, utasításra váró arcát. Még felszállás előtt álomba merülök.

A Vörös régió Virginiát, Nyugat-Virginiát, Észak-Karolinát és Dél-Karolinát öleli fel, amelyek mind csak árnyékai hajdani önmaguknak, az egész csupán átszervezett területek szedett-vedett gyűjteménye. A szélben dühösen csapkodó vörös zászlók sorfala mellett érünk

földet. Eszembe jut, amit Jackal mondott indulás előtt. Paranoiás a srác. Talán csak túldimenzionálja az egészszet, mert ez volt az első régiója. Amikor lemegyek a lépcsőn, a leszállópályánál sötétített ablakú fekete kocsik sora várakozik. A Vörös régió képviselői üdvözlnek: öt ősz, hosszú hajú nő, ugyanolyan vörös ruhában, mint a zászlók színe. Úgy szorongatják a kezemet, mintha tényleg hálásak lennének azért, hogy itt vagyok. Ha egy nő átlépi a termékeny éveinek határát, őszén kell hordania a haját, azoknak, akiknek pedig teljesen kifehéredik a hajuk, őszesre kell festeniük. A hajszín egy életszakaszt jelez, amikor a népeség szaporítása terén végzett szolgálatuk véget ér, és azt kormányzati feladatok váltják fel. Ezeknek a nőknek lehet hivatala, és általában sokkal lazábbnak tűnnek, mint fiatalabb társaik, akiket arra nevelnek, hogy az első vérzésüktől fogva csak egyvalamit akarjanak. A bemutatkozások után egy páncélozott autóhoz vezetnek, a sofőrnőm udvarias főhajtással kinyitja előttem az ajtót, én pedig beszállok az autó csendjébe.

Nyugodt utam van, még Robint is másik autóval viszik, így figyelhetem a tájat, és nem kell hallgatnom a monoton eligazításait. Ellazulva kinyújtóztatom a lábamat. Minden házat ugyanolyan piros cseréptető borít, a házak ajtaja pedig aszerint van más-más színre festve, hogy lakója melyik ágazatban dolgozik. Ez minden régióban így van: az orvosoknak sárga ajtaja van, a politikusoknak kék, a szolgáltatóipari dolgozóknak zöld, a felső rétegnek fehér. A Governor Streeten behajtunk a város központjába, ahol a járdán tömegek várják az érkezésemet, és nézik a felvonulást. A felvonulásban részt vevő fallikus szimbólumokkal díszített kocsik az autóm előtt és mögött gurulnak, az egyik olyan magas, hogy öt, testszínű dresszbe öltözött nő lóg le a törzséről a tömegnek integetve. Valamit a tömegbe dobálnak, de nem tudom megmondani, mit. Hangos dörrenés

hallatszik, és a pénisz csúcsából vörös füst csap fel. Az emberek vadul tapsolnak, nekem viszont megrándul az arcom a hátsó ülésen. Ez a látvány minden férfit felzaklatna. Felharsan a zene, én pedig lehúgom az ablakot, hogy lássanak. Akárhová megyek, a protokoll mindig ugyanaz. Hadd lássanak, hadd ünnepeljenek. A felvonuláshoz az autó két oldalán sorakozó táncosok csatlakoznak. Meztelen bőrüket csak testfestés borítja. Amikor vége a felvonulásnak, az Utolsó Férfiak lakókörletéhez hajtunk, ez ugyanolyan, amilyenből reggel eljöttem, csak kisebb. Az autó odaáll egy biztonsági ellenőrzőpont elé, a sofőr pedig bemutatja az őrnek a papírjaimat. A nő int a sofőrnek, hogy húzza le a hátsó ablakot, jól megnéz magának, aztán fülig elpirol, amikor visszabámulok rá. Világos, hogy látni akart, hogy később beszámolhasson róla az övéinek. A nő int, hogy áthajthatunk a kapun, aztán az autó megáll egy márvány boltíves épület előtt. Ez lesz az otthonom a következő egy évben.

– Isten hozta a Vörös régióban, Folsom! – köszönt a kormányzó, ahogy kiszállok az autóból. A neve Pandora Petite¹, pedig a nő minden, csak nem kicsi. Ugyanolyan magas, mint én, széles válla majd szétfeszíti a zakóját. Ősz haja a feje tetején több, íves rétegben tornyosul, és úgy néz ki, mint egy korona. Megrázom a kinyújtott kezét, ami száraz gyíkbőr módjára simul a kezemhez.

– Mindig száraz a kezem – magyarázkodik bocsánatkérően. – Ritka bőrbetegségben szenvedek, de ne aggódjon, nem fertőző.

Nem is feltételeztem, hogy fertőző. Érthető, hogy a kormányzó izgatott, ahogy a csapatom kíséretében a lakókörletemhez vezet. Mivel már születtek fiú utódaim, keresett férfi, jó fogás vagyok a régió számára. Reménykedést és talán mohóságot is látok a nő szemében.

¹ Kicsi (francia).

A legtöbb fiúgyermeket produkáló régiónak a regionális parlament különféle előnyöket biztosít: több élelmiszert, több erőforrást, több pénzt. A Vörös régió erőforrásokban gazdag, de a fiúgyermek mennyiségét nézve nem számít annyira szerencsés területnek.

A kormányzó mögött több udvariasan mosolygó, ezüstgépét szorongató nő sorakozik, akár a szorgalmas dolgozó méhek. Ügyet sem vetek rájuk, teljes figyelmemet Petite kormányzónak szentelem.

– Annyira izgatottak vagyunk, hogy itt van nálunk, Folsom. A jó híre megelőzi magát... – lelkenedik a kormányzó, majd egy pillanatra megáll, és tetőtől talpig végigpásztazza a testem. A legtöbb kormányzó a régiónak tett szolgálat végeztével rendszerint magához hívat. A férfiak között az a vicc járja, hogy az ember addig nem húzhat el egy régióból, amíg előbb meg nem dugja a kormányzót: politikai muff. Petite kormányzó hátulról kéri majd, kemény, gyors farkalást akar, és úgy nyögdécsel majd, mint egy vajúdo tehén. Ahogy bemegyek utána az épületbe, máris kezd felállni a farkam. Ez jó dolog, remek. Készen kell állnom a kefélésre. Ez a munkám, és jól végzem. A nadrágomon keresztül magamhoz nyúlok, és végigsimítom a tenyeremet a merevedésemen. Ez az én kis szemfényvesztésem: a Folsom-imázshoz hozzátartozik, hogy bele vagyok zúgva a saját farkamba, és a nők imádják ezt. Aki mellett csak elhaladunk, megbűvölve bámul. A legtöbbször munkásosztálybeli, sosem lesznek férfival, hacsak a lottón nem nyernek. Azalatt míg a régióban lakom, minden héten két lottónyertes sorsolnak ki. Két éve, a Sárga régióban, az egyik lottónyertes teherbe esett az együtt töltött éjszakánk eredményeképpen, és fiút szült. A nőből mára híresség lett, a köznép reményének megtestesítője. Petite kormányzó színesen virágzó cseresznyefákkal szegélyezett udvaron vezet keresztül. Az udvar közepén bonyolult kialakítású szökőkút szórja vizét az ég felé. Ahogy

átnézek a szökőkút vízpermetén, középen egy egymást ölelő férfi- és nőalakot látok. A férfi keze a nő hajában, a nő hátrahajtott fejjel néz fel a férjira. Mindketten meztelenek. Micsoda meglepetés. A kormányzó elkapja a pillantásomat, és elvigyorodik.

– Szeretjük népszerűsíteni ezt az általános képet...

– A szexről? – teszem hozzá.

– A termékenységről – javít ki mosolyogva.

Megrázom a fejem, és nem is próbálom elrejtetni a mosolygást. Bárhová megyek, mindenütt ugyanaz fogad.

– Ez itt a lakása – mondja a kormányzó az egyetlen ajtó előtt megállva.

Hatalmas faajtó tornyosul előttem, ami sejteni engedi a mögötte lévő dolgok méretét. Túl sok tér... üres, magányos tér. Szívesebben lennék valami kisebb helyen, de hát én vagyok a reménységük, ezért luxussal árasztanak el.

– Remélem, megfelel. A csapata többi tagja az épület kisebb, praktikusabb lakásait foglalja majd el. Az érkezése tiszteletére rendezett vacsora előtt két órája lesz, hogy kipihenje az utazása fáradalmait – közli a kormányzó az órájára nézve. – A Vörös régió izgatottan várja, hogy köszönthesse Utolsó Férfiját.

Nem várom meg, hogy engedélyt adjon a távozásra, hanem belépek a palotámba, az asztalra dobom a napszemüvegemet, és a lábammal becsukom az ajtót.

– Isten hozott itthon! – mondom a nagy ürességnek.

GWEN

AZ UTCÁKON ANNYIRA HANGOS A ZENE, hogy legszívesebben befognám a fülem. Ha viszont befogom, újabb lesújtó pillantást zsebelhetek be anyámtól és a nővéremtől. Némán bámulok a járdaszegélyről, amíg a felvonulás lassan elhalad előttünk. Szívesebben lennék inkább munkában... vagy otthon... vagy bárhol máshol. Ma van a Fallosz Fesztivál első napja, amit az új Utolsó Férfink érkezésének tiszteletére rendeznek. A fesztivál hagyományát a Társaság teremtette, amikor az emberiség megmentése érdekében cselekedett. Nappal a nők meztelen testüket befestve, csípőjüket durván és kéjesen riszálva, kiengedett hajukat vadul rázva táncolnak végig az utcákon, ahogy az ősi civilizációk tagjai szoktak. Főleg péniszszobrok körül táncolnak, amik a fűtől a fémlemezig bármiből készülhetnek. Este ugyanezek a nők drága selyemruhákba bújnak, finomkodva kortyolják a pezsgőt a partikon, ahol klasszikus zenét játszanak, és megmutatják, milyen kifinomult népség is vagyunk mi.

Abból, hogy egész életemben figyeltem a Fallosz Fesztivált, azt a tanulságot vontam le, hogy az embernek tényleg rohadtul kreatívnak kell lennie, ha közimádat céljára óriáspéniszt akar csinálni.

A kedvenc szobrom egy olyan óriáspénisz, ami ezernyi minipéniszből áll össze. A fesztiváltól gyerekkorom óta röhögőgörcsöt kapok. Ezekon az izéken totál hülyét csinálok magamból, úgyhogy az elmúlt pár évben anyám és a nővérem nem is hoztak magukkal.

Ma viszont nem így van. Ma az érettség mintaképe, tiszteletteljes péniszimádó vagyok, mint mindenki más.

Amikor a híres Folsom autója elhalad mellettünk, lábujjhegyre állva próbálok megnézni magamnak. Az ablaka persze le van húzva, száját érzéketlen vonallá szorítva lagymatagon integet a tömegnek. Körülnézek, hátha más is észrevette, de mindenki sikoltozva integet vissza. Anyám átkarolja a vállunkat, de én az érintése elől elhúzódom az út és Folsom felé. Egy pillanatra azt hiszem, találkozik a tekintetünk, ahogy a kocsija elhalad mellettünk. Olyan közel van hozzám, hogy látom a borostát az állán, és a sötét szempilláját, ahogy pislant egyet. Az arcvonásai keménynek tűnnek, a tekintete viszont lágy. Féltrehajtott fejjel próbálok elképzelni, miféle pasit is rejthet ez a külső. Az autó távolodik, én pedig csak állok ott, és bámulok utána.

– Gyerünk, Gwen! – szakít ki nővérem hangja a gondolataimból.

Utánuk indulok, de közben vágyakozva pillantok az autó felé. Nemsokára megtudom.

A Fallosz Fesztivál első társasági eseménye a Vörös Bál, ahol mindenki a régiójának megfelelő színű öltözéket visel. Egyszerű, hosszú ujjú, Pán Péter-galléros, paradicsompiros ruhát választok, aminek a szoknyarésze visszafogottan éppen térd fölött végződik. Nincs rajta sem fodor, sem szalag, sem bonyolult díszítés. Egyáltalán nem követi a divatot, de én jól érzem magam benne. A nővérem, Sophia, aszimmetrikus szoknyájú, mélyvörös ruhát választott. A feje tetejére feltornyozott szőke hajával úgy néz ki, mint egy istennő. Életében

először nem tesz szűrős megjegyzéseket az öltözékemre, mert csak az előttünk álló este jár az eszében.

– Vajon mi is beszélhetünk majd Folsommal? – kérdezi Sophia anyától, ahogy beszáll az autóba. – Kivételesen meg kellene engedniük, mert találkozónk lesz vele.

– Szerintem ez nem így működik – hűti le anya. – És biztosan mindenki ott tolong majd előtte, hogy szót váltson vele.

Anya középre ül, én pedig beugrok mellé.

Folsom Donahue a tizenkét Utolsó Férfi közül a csúcs. Az első. A többi férfi tisztelettel bánik vele, és mi is ugyanígy tiszteljük. A férfiak képeit körbekerüldik, és nagy becsben tartják a régiókban. Kis-lánykoromban gyűjtöttem a férfikártyákat, aminek a hátulján szerepeltek a legfontosabb adataik. Mindig is Folsom volt a kedvencem: tekintete komoly, szemöldökének íve egyszerre tűnik haragosnak és sértettnek, telt szája sosem mosolyog. Nem mindegyik Utolsó Férfi az én esetem, de ettől függetlenül mindegyikükre istenségként tekintünk, és mindenki csak az ő figyelmükért esedezik.

Legszívesebben azt mondanám Sophiának, hogy valószínűleg ma este esélye sem lesz beszélni Folsommal, de a nővéremet ismerve lehet, hogy megoldaná. Nem szeretném olyan dologba belehajszolni, amit utána megbánnék. A nővérem felszínes, ugyanakkor rop-pant makacs.

A régió színének ellensúlyozására a bálterem falai teljesen fehérek: a lábunk alatt gyöngyházból készült padló kacskaringózik, a falak sötömbökből épültek, a mennyezetet mintha hó borítaná. A fehér látványa már önmagában is szédítő, de ehhez adjunk még hozzá ezer vörös ruhás nőt, és máris olyan az egész, mint egy selyemből

és taftból készült mézárszék. Már korábban elsütöttem ezt a viccet, hogy minden bál úgy néz ki, mint egy gyilkossági helyszín, de senki nem találta viccesnek. Mi itt a Vörös régióban nagyon komolyan vesszük magunkat.

Amikor bevonulunk a bálterembe, a zenekar éppen valamilyen lassú, érzelmes számot játszik, ami azért is ironikus, mert itt aztán egyáltalán semmi sem szól a szerelemről. Anyám és a nővérem ellibeg az ismerőseikkel társalogni, én pedig ott maradok sután, egyedül, kezemben egy pohár pezsgővel. Körülnézek, hátha meglátok valakit a munkahelyemről, de akiket ismerek, azok mind épp olyan antiszociálisak, mint én. Biztosan mindegyik a mosdóban bujkál. Remek ötlet! Emlékszem, hogy a mosdók a terem túlsó oldalán vannak, ami felér egy gyalogtúrával a mostani helyzetemhez képest, és ahhoz hogy odajussak, bele kell vetnem magam a hölgyek tengerébe. Már négy lépésnyire befurakodtam a hering módjára szorongó testek tömegébe, amikor eszembe jut, hogy a második emeleten is van egy kisebb mosdó, amit ilyen esték alkalmával a személyzet szokott használni. Azt remélem, hogy üres lesz, de ahogy odaérek, az ajtón egy táblát találok: *A WC nem működik*. Körülnézek, nehogy valaki meglásson, aztán belököm az ajtót, és besurranok.

Csak két óra hosszát kell a bálon eltöltenem, aztán mehetek haza, és itt legalább húsz percet el tudok ütni. Azt tervezem, hogy olyan sokáig fogok pisilni, mint még soha életemben, aztán ötvenszer megmosom a kezem, és ha esetleg szerencsém van, ebben a mosdóban még olyan pihenőhelyiséget is találok...

Hirtelen megtorpanok. Először csak a cipőjét látom, nagy méret, nőnek túl nagy lenne. Hallja, hogy bejöttem, és előredől a mosdótól, hogy kikukucskáljon a fal mögül.

– Nem tudsz olvasni, vagy nem zavar a kiírás? – kérdezi.

Annyira meglepődöm, hogy azt sem tudom, miről beszél, aztán beugrik az ajtóra függesztett „*A WC nem működik*” felirat.

– Nem tudok olvasni – felelem. – Csak egy ostoba nőci vagyok, aki gyereket akar.

Elneveti magát. A nevetése ide-oda verődik a mosdó falán, aztán egyenesen mellbe vág.

– Legalább van humorérzéked, ostoba nőci.

Folsom Donahue, a pasi, aki zord és komoly, mint egy vakbélgyulladás, a szemem láttára nevette el magát. Csak állok, mereven bámulom, és fogalmam sincs, most mihez kezdjek.

– Te is bujkálsz? – kérdezem végül.

– Ott, ahol csak a vak nem lát – feleli. – Te ki elől bujkálsz?

– Mindenki elől.

– És hogy megy?

Végigmérem, a laza testtartását, ahogy nagy kezét maga mögött, a mosdón nyugtatja, ahogy a lábát hanyagul keresztbe teszi.

– Nem valami jól, hiszen te is itt vagy.

Újra elneveti magát, de most csak lassú dörmögéssel, és közben az arcomat vizsgálja.

– Most már mennem kell – közli, és eltolja magát a mosdópulttól.

Folsom felém közeledik, mire a szívem vadul kalapálni kezd. Még sosem voltam férfhoz ilyen közel. *Csak próbál az ajtóhoz jutni* – gondolom magamban, de ekkor megáll, és annyira fölém tornyosul, hogy hátra kell hajtanom a fejemet, hogy lássam az arcát.

– Kellemes estét! – mondja.

Életemben először megtapasztalom, hogy milyen is az a „sokatmondó mosoly”. Széles és incselkedő. Csak pislogok rá, és válaszra

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

nyílik a szám, de már el is tűnik, és még abban sem vagyok biztos, hogy tényleg megtörtént-e velem a dolog.

Fentről, az erkélyről nézem, ahogy Folsom elvegyül a nők tengerében. Erős áramlatként halad közöttük. Egy pillanatra az övék, aztán továbbáll. Hogy ennyi szem és kéz tapadjon folyton valakire... Beleborzongok.

Nem gondoltam volna, hogy ennyire... szimpatikus? Titokzatos? Esetleg emberi. Országunk történelmének fontos szereplője, a hírműsorok kötelező eleme. Most, hogy a saját szememmel láttam, valós személy lett belőle. Meredten bámulom, ahogy a tömegben járkel. A nők hangosan próbálják felhívni magukra a figyelmét. Tuti, hogy mindegyiket meg fogja kefélni, megfizetik a szolgáltatásait. A nővéremet is ott látom közöttük, a szépségét csak legjobb barátnőjéé homályosítja el, aki eltökélten nyomul Folsom felé. Belém mar a féltékenység, az enyém volt először. Aztán magamban felnevetek. Ostoba nőci.